

извори. Въ туй отношение авторътъ си остана вѣренъ и до край. Като преднина на книгата може да се посочи добриятъ слогъ и ясно излагане и на най-заплетенитѣ въпроси. Твърде много мѣсто е посветилъ на литературната история и на историческата география; отъ по-новата литература много работи не е могълъ да намѣри въ Прага, но отъ друга страна пъкъ често се е ползувалъ отъ много рѣдки недостъпни брошурки и вестници, печатани на изтокъ. Руски преводи на Иречековата книга излѣзоха два: единиятъ доста повърхностенъ отъ Яковлевъ въ Варшава, който по чудна случайностъ никогашъ не е изпадалъ предъ очитѣ на автора, другиятъ пъкъ, допълненъ отъ самия авторъ, отъ финландеца Ф. К. Брунъ и българина В. Н. Палаузовъ въ Одеса на 1878 г.; българскиятъ преводъ отъ Райновъ и Бояджиевъ е печатанъ въ Търново на 1886 г., маджарскиятъ отъ Р. Майеръ на 1889 г.

Издаването на книгата създаде многобройни връзки на Иречека съ самитѣ българи; на 1875 г. въ Прага дълго време преживѣ историкътъ Маринъ С. Дриновъ, българинъ отъ Панагюрище, професоръ на харковския университетъ въ Русия, а на 1877 г. младиятъ докторъ по правото, който се връщаше отъ хайделбергския университетъ, д-ръ Константинъ Стоиловъ отъ Пловдивъ, по-после единъ отъ държавниците на младото княжество. Възъ основа на своята книга К. Иречекъ биде промовиранъ на юний 1876 г. въ Прага за докторъ по философията.

Успѣхътъ на литературното поле му отвори пътъ къмъ университета. Като хабилитационно съчинение написа историко-географична студия върху голѣмия пътъ отъ Бѣлградъ за Цариградъ отъ римско дори до наше време, гдето по сжщата посока се захвана постройката на желѣзница, и върху балканскитѣ проходи (*Die Heerstrasse von Belgrad nach Constantinopel und die Balkanpässe*, 1877). За да не възбуди съперничество у нѣмцитѣ, които тогава много се бояха отъ растещия брой на чешкитѣ частни доценти, той се кандидатира само по география и история на югоизточна Европа. Презъ 1877—1879 г. чете география на Балканския полуостровъ, за четвъртия кръстоносенъ походъ, история на Босна и т. н. По-малки научни статии между туй публикуваше въ *Časopis Českého Musea*, а отъ 1876 г. въ *Věstník král. společnosti nauk*.

Основаването на новото българско княжество Иречекъ поздрави въ *Osvěta* отъ 1878 г. съ по-дълга статия, въ която покрай печатни релации е употребилъ изобиленъ непечатанъ материалъ за турскитѣ кланета презъ 1876 г.; българскиятъ преводъ отъ Бенева излѣзе въ пловдивския вестникъ Марица отъ 1878 г. и въ особенъ отпечатъкъ като малка книжка.

Случайното му пжтуване въ Швеция на 1877 г. даде поводъ за написване на нѣколко пжтописни очерка въ *Osvěta* и *Světozor*. Изобщо въ свободнитѣ си часове Иречекъ всѣко-